

Henseende. Hvad § 1 angaaer, da kan jeg ikke ganske indsee, hvorfor den ærede Taler lægger en saadan Vægt paa, at der ved den ligesom berøves Sogneforstanderskabet at dømme om en Deel af Skolekandskaberne; thi den, der nærmest efter vore Forhold i det Hele taget i ethvert Tilfælde har at dømme om Religionskandskaberne hos de Børn, der ere imellem 13 og 14 Aars Alderen, er dog Præsten, hos hvem Forældrene agte at forlange Konfirmationsunderviisning for deres Børn. Det er dog saa ganske naturligt, at det er Præsten, hvad enten han nu kaldes residierende Kapellan eller Sognepræst, der har at bedømme disse Kandskaber, og derfor ere vistnok disse Udtryk brugte. Men i det Hele taget burde ganske vist ogsaa Kapellanen pro loco og overhovedet Enhver, som har Lov til at modtage Konfirmander til Underviisning, have Lov til at examinere Børn, der ikke have besøgt en offentlig Skole. Naar Skolen betragtes, ikke fra dens Forbindelse med Kirken, men fra Statens Side, fra den borgerlige Side, saa er det aabenbart, at det med Hensyn til de borgerlige Kandskaber er hele Sogneforstanderskabet, der skal dømme, og det er ogsaa efter min Erfaring det, som Sogneforstanderskaberne allerhelst ville. Det er om Børns Kandskab i de verdslige Ting, at de helst ville dømme, og derfor vil vist hverken nogen Skolekommission i en Kjøbstad eller noget Sogneforstanderskab paa Landet finde sig fornærmet ved, at den Forandring, som her er foreslaet, træder i Kraft. Jeg billiger derfor fuldkommen Indholdet af § 1; kun indrømmer jeg den ærede foregaaende Taler, at det er sat for ubestemt, naar der blot er nævnt „Sognepræst og residierende Kapellan“; thi det maa udvides meget mere. Hvad § 2 angaaer, da kunde jeg ønske den heelt forandret, saaledes at den kom til at gaae en heel Deel videre.

Frolund: Den ærede sidste Taler har, troer jeg, ikke lagt Mærke til et Punkt, hvorpaa jeg for min Part lægger Vægt, og det er, at der her ikke staaer, at det skal være den

Præst, som Vedkommende slutter sig til, at det ikke behøver at være Sjælesørgeren, altsaa hverken Sognepræsten eller den Præst, der ellers søges, der skal give denne Attest; det kan gjerne være en reisende Præst, der tilfældigviis kommer tilstede, som Forældrene kunne sige til: Hør mine Børn lidt og giv dem saa en Attest. Den Slags løse Forhold synes jeg slet ikke om.

Sass: Ja, det kan jeg ikke sige, jeg skulde have Noget imod, naar det blot er en Præst; thi Hovedsagen er dog virkelig, som jeg før bemærkede, at det bliver den Præst, hos hvem Børnene blive meldte til Konfirmationsunderviisning, der til Syvende og Sidst faaar at afgjøre, om han kan konfirmere Børnene. Det forekommer mig derfor, at en Vedømmelse af Religionsunderviisningen næsten helst maatte være borte fra de sidste Skoleexaminer. Det er dog den Præst, der paatager sig at konfirmere Børnene, hvad enten han saa bliver benævnt for det Eine eller det Andet, hvilken Titel man end giver ham, der skal bedømme, om deres Religionskandskab er tilfredsstillende eller ikke.

F. Nielsen: Det vil ikke forundre det ærede Thing, om mine Bemærkninger med Hensyn til dette Lovforslag gaae i en anden Retning end de ærede Medlemmers, der tidligere have udtalt sig. Mod § 1 har jeg intet Videre at erindre, og det glæder mig at kunne udtale dette, da denne Paragraf dog er den, der laa Forslagsstillerne i det andet Thingmeest paa Hjerte. At man udtrykkeligt har nævnt Sognepræster og residierende Kapellaner som dem, der skulle kunne give det behørlige Vidnesbyrd med Hensyn til Børnenes Religionskandskaber, hvorved de blive fritagne for at examineres deri i de offentlige Skoler, og at der ikke er nævnt Kapellaner pro loco og personelle Kapellaner, maa vel, antager jeg, grunde sig derpaa, at Kapellaner pro loco og personelle Kapellaner ikke have nogen aldeles selvstændig Stilling, men kun ere at betragte som Sognepræstens Medhjælpere, idet navnlig de personelle Kapellaner